

Bůh je světlo a nevědomost je temnota. Tam, kde je Bůh, není nevědomost.

Nāma Hattā

Časopis Mezinárodní společnosti pro vědomí Křišny
zakladatel - áčárja A. Č. Bhaktivédanta Svámí Prabhupáda

Obsah

- 4 SERIÁL**
„What is the Difficulty?“
- Šrutakírti dás
- 7 KALENDÁRIUM**
Kártik - nejposvátnější měsíc
- 8 OFFERINGY**
Šrílovi Prabhupádovi s láskou...
Bhaktivaibhava Svámí
Narákriti dás
- 10 ROZHOVOR**
Prabhupáda pro mě nikdy neodešel
- říká Džaj Gurudév dás
- 12 ÚVAHA**
Odhodlání v oddané službě
- Prija-kírti dás
- 13 BRZY VYJDE**
Sláva Haridáse Thákura
- Krišnadás Kavirádž Gósvámí

- 16 REFLEXE**
Co mi dal a vzal
bhakta program?
- 18 PŘEDNÁŠKA**
Brahmačarja a grihasta
ášram
- Bhakti Vidja
Púrna Svámí
- 22 AKTUÁLNĚ...**
- Džalángí déví dásí
- 27 VZPOMÍNKA**
George Harrison &
Hare Krišna
- Džalángí déví dásí
- 28 FEJETON**
Tarif zdarma a vědomí
určitého pokroku
- Prahlád Nrisinha dás
- 29 ROMÁN**
Cesta domů
- Rádhánáth Svámí
- 32 RECEPT**
Rajta 6x jinak
a posedmé nasladko

Vydavatel

CENTRUM PRO VĚDESKÁ STUDIA
Lužce 48, Karlštejn 267 18
www.harekrsna.cz
www.harekrsna-luzce.cz
www.govindabutik.cz

REDAKTORKA: Džalángí dd
tel: 736 245 446, jalangi@email.cz
SAZBA: Madhu Pandit dás

SPOLUPRACOVALI:

Ánanda Kandíní déví dásí,
bhakta Bohdan Koleček, bhakta
Dan Pelej, Divja Kišóří déví dásí,
Džanamédžaja dás, Indulékhá
déví dásí, bhakta Jakub Veselý,
Kasturí Maňdžarí déví dásí,
bhaktin Kateřina Lipertová,
Lakšmí déví dásí, Lakšmípati
dás, bhakta Luděk Holstein,
bhakta Oldřich Janota, bhakta
Ondřej Miller, Pávaní déví dásí,
Punya Pálaka dás, bhakta Radek
Maršálek, Rádhákanta dás,
Rádhiká Sundarí déví dásí, Rása
Biháří déví dásí, Vrindávan Prijá
déví dásí

Registrační číslo MK ČR E 16036

Příspěvky na vydávání časopisu můžete zasílat na adresu redakce nebo na účet chrámu: 2800101124/2010

Hnutí Hare Krišna

šíří ve společnosti duchovní poznání popsané v Bhagavadgítě a Šrímad-Bhágavatamu. Učí, že každá duše je nedílnou částí Boha (Krišny) a je s ním kvalitativně totožná.

Podporuje šíření sankirtanového hnutí, společné zpívání

svatých jmen Boha, v souladu s učením Pána Šrí Čaitanji Maháprabhua, a buduje posvátná místa zasvěcená Nejvyšší Osobnosti Božství.

Sdružuje své členy za účelem jednoduššího a přirozenějšího způsobu života a vydává a šíří periodika, časopisy, knihy a další literaturu.

Kde nás najdete

Česká republika

ISKCON

Centrum pro vědecká studia,

Lužce 48, Karlštejn 267 18
tel. 311 516 558, mobil 736 107 009

Farma Krišṇṇ Dvůr, Městečko
u Benešova č. 1, Chotýšany 257 28
tel. 317 796 008, 732 424 238

Náma Hatta centrum Brno, Durdákova
34, Brno sever - Černá pole 613 00
tel. 604 472 982, 731 445 474

Náma Hatta centrum - Čakra,
Lutotín 7, Kostelec na Hané 798 41
tel. 582 373 245

Vegetariánské restaurace

Góvinda, Soukenická 27, Praha 1,
tel. 732 777 246

Góvinda, Na hrázi 5, Praha 8,
tel. 284 823 805

Balaráma, Orlická 9, Praha 3,
tel. 222 947 365

Góvinda, Pavelčákova 5/13, Olomouc
tel. 731 486 211

Slovenská republika

ISKCON

Nová Ekačakra, Abranovce 60,
pošta Košovce 082 52
tel. +421 911 947 108

Centrum pre vědecké štúdiá,
Družstevná 22, Mariánka 900 33
tel. +421 903 617 031

Vegetariánské restaurace

Góvinda, Obchodná 30, Bratislava,
tel. +421 252 962 366

Góvinda, Puškinova 8, Košice,
tel. +421 910 947 112

Góvinda, Hlavná 70, Prešov,
tel. +421 910 947 108

Hare Krišna,

Šríla Prabhupáda opustil tuto planetu před třiceti čtyřmi lety, jeho slavný obdivovatel George Harrison před deseti. Oba na podzim. Podzim je ve znamení Kártiku, uctívání Góvardhanu a Krišṇṇových milovaných krav. Světla ubývá a člověk je chtě nechtě vážněji. Letní extázi střídá podzimní pošmourné vystřízlivění. Namísto přemítání nad tím, co všechno už jsme zdolali, se můžeme podívat dopředu na to, co ještě všechno máme před sebou.

V tomto čísle přinášíme první část strhujícího příběhu Rádhánátha Svámího Cesta domů. Kolik toho na své pouti ušel a co všechno zažil? A co všechno podstoupili a překonali naši duchovní mistři, Šríla Prabhupáda a čistí oddaní žijící právě teď a tady kolem nás?

Šríla Prabhupáda nám ve svých knížkách radí, že úlevu podmíněným duším a osvobození se ze spárů máji přinese odevzdání se lotosovým nohám Šrí Krišṇṇy.

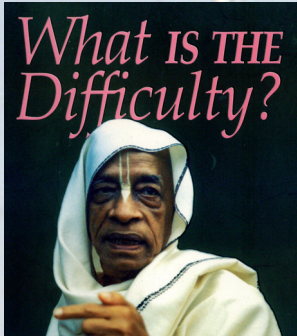
Když nám to kvůli nejrůznějšímu druhu podmínění nedochází, zákony hmotné přírody nás probudí prostřednictvím utrpení trojího druhu – utrpení způsobeným jinými živými bytostmi, naší vlastní myslí a živly. Pak snad milostí Krišṇṇy konečně pochopíme, že nám stejně nic jiného nezbyvá...

Hodně sil v oddané službě a inspirace v Kártiku!

Vaše služebnice
Džalángí déví dásí

Zveme vás!

- na **středeční program v Góvindě**, Soukenická 27, od 18 hodin
- na **nedělní hostinu v chrámu Lužce**, začátek od 14 hodin
- na **harinám**, sraz u Obecního domu ve středu a v pátek v 16 a každou 1. sobotu v měsíci v 11 hodin
- na **seminář** „Bhakti-jóga doma“ každou první sobotu v měsíci v chrámu Lužce od 16. hodin

V Indii je kultura stále ještě živá

18. prosince 1972, byt Mahádévii,
Bombaj, Indie

Jestě než bylo k dispozici bydlení pro Prabhupádu v Džuhu, přebýval v domácnosti životního člena ISKCONu Kártikéji Mahádévii. Mahádévia a jeho žena Gaurí měli dvě dcery, Príti a Rádhu, a syna Kírtana. V době Prabhupádovy návštěvy bylo Kírtanovi třináct let a Príti kolem šestnácti. Ubytování bylo luxusní. Rodina Mahádéviů byla

v Bombaji běžná podívaná. „Vidíš toho ležícího muže?“ zeptal se Prabhupáda. „Je mrtvý.“ Pak pokračoval v chůzi bez dalšího komentáře. O hodinu později jsme minuli toho muže cestou zpátky k vozu. Prabhupáda to už nekomentoval nijak.

Když jsme se po jedné ranní procházce vrátili k autu, nepodařilo se přes veškerou snahu Šjamasundarovi zastrčit klíček do zapalování. Zkoušel to několik minut. „Šrílo Prabhupádo, něco se v autě porouchalo,“ řekl. „Klíček nefunguje. Zajdu pro taxi a hned se vrátím.“

Prabhupáda a já jsme zůstali sedět na zadním sedadle a tiše jsme pronášeli džapu. Taxíků tu bylo vždy dost, i v tuto časnou hodinu. Od příjezdu do Indie jsem si zvykal na to, že situace neprobíhají tak, jak se plánovalo. Po několika minutách otevřeli přední dveře auta dva elegantně oblečení Indové a posadili se na přední sedadla. Trochu mě to vyděsilo. Šríla Prabhupáda se nepřestal usmívat a začal s muži konverzovat v hindštině. Najednou jeden z nich zastrčil klíček do zapalování a auto okamžitě nastartovalo.

Prabhupáda se rozesmál a řekl mi: „Jsme v jejich autě!“ Auto vyrazilo kupředu. Konečně mi došlo, že jsme nasedli do špatného vozu. Takovou věc si může člověk představit docela snadno. I teď, po třiceti letech, vypadají Ambassadory stále stejně, i když za tu dobu přibýlo pár barev. Elegantní pánové trvali na tom, že dovezou Prabhupádu do jeho bytu. Prabhupáda se jim omluvil a po celou cestu si s nimi povídal. Po příjezdu řekl: „Pojďte prosím nahoru a přijměte laskavě trochu prasádam.“

Byl to neuvěřitelně těžký přístroj

nesmírně pohostinná a poskytla Prabhupádovi hlavní ložnici. Měl tam úžasný komfort. Dvermi balkónu províval svěží mořský vánek. My jsme měli ložnici na opačné straně haly.

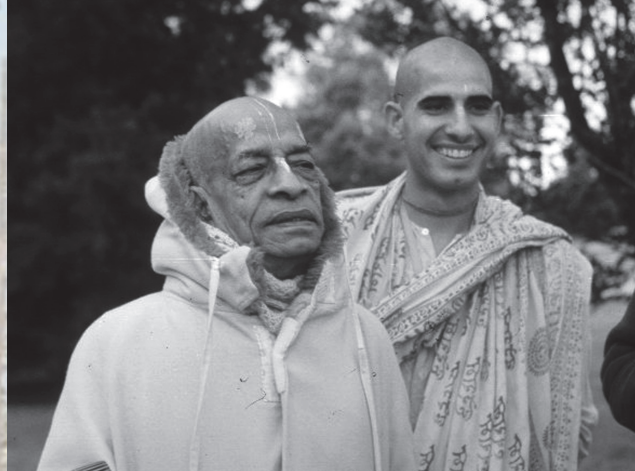
Každé ráno si Šjamasundara obvykle půjčoval Kártikéjův automobil Ambassador a vozil Prabhupádu a mě na ranní procházku po pobřeží. Byla tam široká dlážděná cesta, v tuto dobu poměrně prázdná. Jednoho dne jsme na procházce minuli muže ležícího na okraji chodníku. To byla bohužel

„Ne, musíme do práce,“ odpověděli. „Máme obchodní schůzky. Děkujeme moc, Svámíží.“

„Tak tohle je rozdíl mezi Indií a Amerikou,“ řekl mi Šríla Prabhupáda, když jsme vystoupili z auta. „V Americe by řekli: ‚Hej, co tady děláte, vypadněte z mého auta!‘ Možná by tě i zmlátili, zatímco v Indii je kultura stále ještě živá. V Indii cítí lidé vůči svatým mužům stále ještě určitou úctu. Ale ve vaší zemi by tě vykopali ven. Řekli by: ‚Vypadni z mého auta.‘“

Stojí za povšimnutí, že i v této neobvyklé situaci Prabhupáda zkoušel těm mužům nabídnout prasádam. Všiml jsem si toho nesčetněkrát. Přál si, aby se každý dostal do kontaktu s prasádam.

V prosinci 2005 jsem se společně se svojí ženou vrátil do bytu pana Mahádévii, protože je to poutní místo. Chtěl jsem také navštívit znovu jeho rodinu. Zajímalo mě, zda si na mě vzpomenou. Kártikéja již před několika lety zemřel, jeho dcery byly provdané a žily u svých rodin. Přesto mě čekalo velmi příjemné překvapení. Opět byli velice pohostinní a pozvali mě na prohlídku bytu, v době, kdy se

Prabhupáda se dotkl srdce každého, s kým se potkal

Kírtan obvykle vrací z práce. Nevěděli, o jakého návštěvníka se jedná, jen to, že je žákem Šríly Prabhupády.

Když jsem k nim v půl páté odpoledne dorazil, uvítal mě Kírtan se svojí matkou. Okamžitě jsem Gaurí poznal, ale nevěděl jsem, zda si ona vzpomene na mě. Kírtan, kterému bylo třináct, když jsem byl u nich naposledy, se mě zeptal na jméno. Sotva jsem vyslovil Šrutakírti, oba se potěšeně usmáli. Bylo to neuvěřitelné. Byli tak šťastní, že mě po třiceti dvou letech vidí! Kírtan mě popadl za ruku a mocně jí potřásal, zatímco jeho matka se překvapeně usmívala. Vzpomínali si na mě oba velmi dobře. Kírtan mi řekl, že mě měl z Prabhupádových žáků nejraději. Jeho matka souhlasila a dodala, že já jsem byl vždy klidný. Pak to začalo být ještě více vzrušující.

Kírtan opustil místnost a vzápětí se vrátil se starým elektrickým psacím strojem, který měl úžasnou historii. Byl to psací stroj, který se Šrílou Prabhupádou putoval několikrát kolem světa. Byly na něm napsané tisíce dopisů a pak podepsané Prabhupádou. Osobně na něm ty dopisy psal. Ještě zajímavější bylo, jak k tomu stroji přišli. Šríla Prabhupáda přebýval se svým doprovodem v jejich bytě šest týdnů. Otevřeli svůj domov i svoje srdce nejen jemu, ale i jeho doprovodu a dalším žákům, kteří jejich byt navštěvovali. Poskytli nám přístřeší, každý den nás živili a nikdy nežádali nic na oplátku. Před odjezdem jim Prabhupáda nabídl, že jim ten psací stroj prodá, a Kártikéja ho koupil asi za pět set rupií.

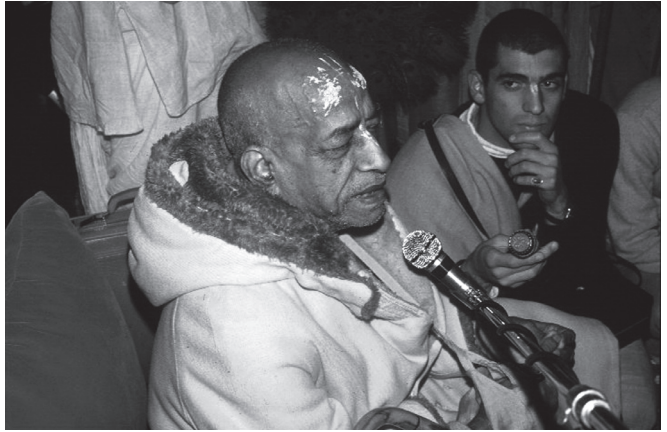
Prabhupáda zaséval semínka oddanosti všude, kam přišel

Před rokem jim jeden oddaný v Bombaji nabídl, že jim výměnou za ten starý psací stroj Royal koupí nový počítač s tiskárnou. Kírtan to se smíchem komentoval, že by ho neprodal ani za tryskové letadlo Boeing 747! Usedl jsem ke stolu a napsal jim na stroji poděkování za to, že se o mě před lety tak krásně starali. Kírtan mi zase napsal pozvání, abych přijel a opět u nich bydlel. Bylo zajímavé, že tu a tam stále ještě používá ten stroj pro své podnikání.

Seděli jsme nějakou dobu v obývacím pokoji a Gaurí mi vykládala, jaké krásné vzpomínky mají na pobyt Šríly Prabhupády v jejich domácnosti. Potom mi řekla, abych chvíli počkal a odešla z pokoje. Vzápětí se vrátila a v ruce držela cosi důkladně zavázaného v bytelném plastickém pytli. Podala mi ho a řekla, abych ho otevřel. Netušil jsem, co by tam asi tak mohlo být.

Když se mi to podařilo rozdělat, vytáhl jsem velký přenosný cívkový magnetofon Uher. Okamžitě jsem věděl, o co se jedná. Byl to tentýž magnetofon, který jsem nosil na stovky ranních procházek a nahrával na něj transcendentální slova Jeho Božské Milosti. Ten samý magnetofon, který jsem obvykle používal k nahrávání Prabhupádových přednášek po celé Indii, včetně všech přednášek ve Vrindavánu v roce 1972 v průběhu měsíce Kártiku. Nevěřil jsem svým očím! Gaurí byla šťastná, že mi to může ukázat. Uchovávala ten poklad po celá léta bezpečně ve své ložnici. Přístroj byl kompletní, se všemi kabelemi, v původním pouzdře z černé kůže. Přestože bydleli jen pár set metrů od moře, kovový kryt ne-

Prabhupádův Ambassador u Pušpa Samádhi

Poklad transcendentálních slov Šríly Prabhupády

nesl žádné stopy rezavění, tak pečlivě byl uschovaný. Byl jsem tak dojatý, že jsem se ani nezeptal, jak ten klenot získali.

Řekl jsem jim, že chápu, že psací stroj patří jim, ale s úsměvem jsem dodal, že „tenhle magnetofon je můj.“ Poděkoval jsem jim, že se o něj starali s takovou péčí a požádal jsem, aby mi ho vrátili. Matka i syn se usmívali a na moji žádost nereagovali. Seděl jsem pár minut s magnetofonem na klíně a vzpomínal na úžasné služby, jaké nám prokázal. Byl to neuvěřitelně těžký přístroj. Vůbec mi nebylo jasné, jak jsem ho dokázal nosit každý den na ranní procházky. Ale jediné přání, které teď mám je, abych dostával příležitost vykonávat to jeden život za druhým.

Před odchodem jsme si udělali pár fotek jejich pokladů a pár společných snímků. Slíbili jsme, že se opět brzo vrátíme.

Opět jsem pocítil, jak jste se dotkl srdce každého, s kým jste se potkal. Místnost byla prozářena úsměvy přítomných, jak všichni šťastně vzpomínali na váš pobyt v jejich domácnosti. Všichni jsme oživli při vzpomínkách na vaše první působení v Bombaji, kdy jste zaséval semínka oddanosti všude, kam jste přišel. Jedno z těch semínek rychle zakořenilo – díky Vaší milosti se jedna z Kártikéjových dcer stala zasvěcenou oddanou v ISKCONU.

Sláva Šrílovi Prabhupádovi!

Kártik – nejposvátnější měsíc

Měsíc KÁRTIK začíná podzimním úplňkem na konci měsíce Šarat. Je to ten nejkrásnější úplňek v roce, který si Krišna vybral pro svůj tanec Rása.

Měsíc Kártik či Dámódar je nejlepší, nejčistší z nejčistších a nejslavnější ze všech měsíců. Měsíc Kártik je Pánu Šrí Krišnovi obzvlášť drahý. Oddaní tento měsíc každý den obětují Krišnovi lampičku z ghí a zpívají Dámódarášťaku – osm slok opěvujících příběh Pána Krišny, Šrí Dámódera, který se nechal spoutat láskou své matky Jašódy.

Měsíc Kártik je nejvhodnější pro vykonávání oddané služby a pro omezení materiálních činností. Oddaní se v tuto dobu snaží více zpívat svaté jméno a naslouchat písmům. A také přijímají sliby, kterými chtějí potěšit Krišnu. Je řečeno, že jakákoliv vrata (slib), dokonce i nejmenší, může přinést obrovský výsledek.

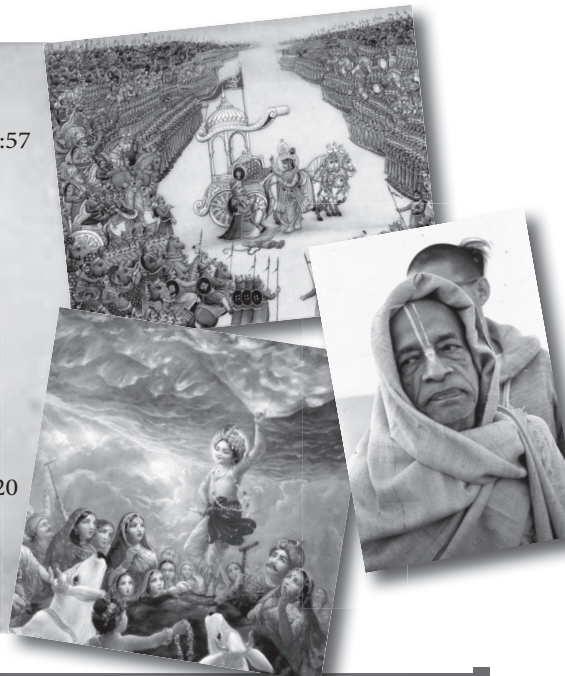
Už víte, jaký bude váš slib?

Matce Jašódě vždy kousek provazu na svázání Krišny chyběl

Vaišnavský kalendář

- 7.10. – Pasankušá Ękádaší, přerušení 8.10. od 07:12 do 10:57
- 11.10. – začíná měsíc Kártik (uctívání Pána Dámódera)
& 4. měsíc Čáturmásji (půst od urad dálu)
- 23.10. Ramá Ękádaší, přerušení 24.10. od 07:38 do 09:03
- 27.10. Góvardhana púdža (uctívání kopce Góvardhanu)
& Gó púdža
- 30.10. odchod Šríly Prabhupády (půst dopoledne)
- 6.11. Utthana Ękádaší, přerušení 7.11. od 07:01 do 10:10
- 10.11. konec Kártiku & Čáturmásji
- 21.11. Utpanna Ękádaší, přerušení 22.11. od 07:25 do 10:20
- 5.12. Gíta džajantí, vyslovení Šrímad Bhagavad-gíty
- 6.12. Vjandžuli Mahádvádaší & Mókšada Ękádaší,
přerušení 7.12. od 07:46 do 09:33

Š R Í L O V I

Šríla Prabhupáda odešel na podzim před 34 lety. Do posledního dechu mluvil o Krišnovi. Jeho žáci a následovníci mu každoročně píší offeringy, věnování, ve kterých mu vyjadřují, co všechno pro ně znamená.

Můj drahý Šrílo Prabhupádo, přijměte prosím můj pokorný dandavat u Vašich lotosových

Vaše Božská Milost nás učila o rozdílu mezi vání a vapuh, že slova jsou důležitější než fyzická přítomnost duchovního učitele. Myslel jsem si, že tomu rozumím. Nyní jsem ale na rozpacích. Je pro mne obtížné rozlišovat v jejich významu. Vapuh Vaší Božské Milosti je ztělesněním vědských pokynů a dokonalostí mého zraku. Šríla Naróttama Dása Thákura ve své modlitbě říká, že připoutanost k lotosovým nohám duchovního učitele je dokonalost, která splní všechna přání.

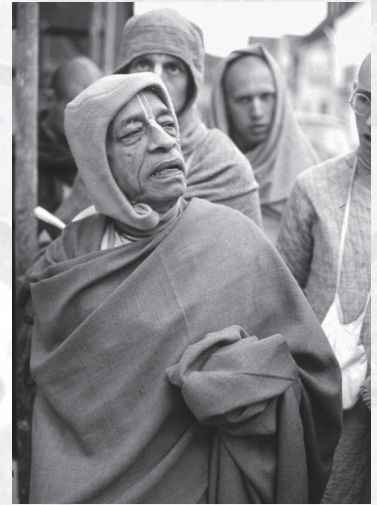
Hebké lotosové nohy čistého oddaného

V mém srdci se vznítala jiskra této připoutanosti, zvláště když jste mě jednou nechal pomoci Vám s obouváním a přitom se dotknout Vašich hebkých lotosových nohou. Když jsem u nich seděl, má mysl pozbyla veškeré úzkosti. Jsou mým jediným útočištěm.

Když na mě občas pohlédly Vaše lotosové oči, cítil jsem se, jako bych znovu ožil. Zažíval jsem to největší povzbuzení, lásku, soucit i pokárání. V roce 1977 v Londýně, kdy jsem se poprvé vrátil z kazatelských cest po Středním Východě, na mě Vaše Božská Milost milostivě pohlédla takovým způsobem, že jsem si pomyslel: „Tady je mé útočiště, kterému se odevzdávám. Tady je můj pán, který ví, jaké jsem v jeho službách podstoupil těžkosti a tapasju, a plně mi to oplácí.“ Zaplavilo mě tolik pocitů, že jsem se nedokázal ubránit slzám. Proklínal jsem tyto slzy, protože mi bránily v pohledu na Vaši božskou podobu.

V roce 1973 v Paříži, když jsem Vám chtěl pověsit girlandu kolem krku, jste mě jemně zastavil a zašeptal mi do ucha, že ta girlanda je trochu příliš vlhká. Jakým pokladem pro mě tato slova

Vzácný okamžik blízkosti

jsou, nedokážu popsat. Kde je teď najdu? Jindy, když jsem Vám poslal několik dárků a zprávu o mých kazatelských činnostech v dalekých krajích, jste mi poslal láskyplná a povzbuzivá slova poštou. Byla napsána Vaší vlastní lotosovou rukou. Kde teď najdu taková slova dávající život?

Myslím, že mé dilema se vyřeší jediné tehdy, když nebudu muset rozlišovat mezi Vašimi vání a vapuh, když budu znovu poblíž Vašich lotosových nohou, když budu znovu požehnán Vaším milostivým pohledem, když znovu ožiji díky tomu, že uslyším Vaše láskyplná, laskavá slova – ať už to bude kdekoliv, v jakékoliv podobě a za jakýchkoliv okolností. Vaše vání a vapuh jsou moje všechno na světě. Nyní chápu, že musím striktně následovat Vaše vání, abych mohl znovu dospět k Vaší saumja (nádherné) vapuh.

Váš věčný bezvýznamný služebník *Dása A.Č.*
Bhaktivaibhava Svámí (2002)

PRABHUPÁDOVI S LÁSKOU...

Drahý Šrílo Prabhupádo. Prosím přijměte mé nejpoctornější poklony.

„Není už nic nového, co by se mělo říci. Vše je v mých knihách. Proto, pokud mě chcete znát, čtete mé knihy.“

„Takže, tady už není nic nového, co by se mělo říci. Vše, co jsem měl říci, jsem řekl ve svých knihách. Nyní se tomu pokuste porozumět a pokračujte ve svém úsilí. Jestli tady jsem nebo nejsem, na tom nezáleží.“

„Mé knihy budou zákoníky pro příštích deset tisíc let.“

Tyto výroky znějí hluboko v našich srdcích a probouzejí nás k životu jistotou, že budeme mít vždy Vaši božskou společnost, pokud budeme čist, studovat, zamýšlet se a přijímat vše, co jste řekl bez sebemenší pochyby, postranních myšlenek či zdráhání.

Šrílo Prabhupádo, Vaše významy jsou zřetelně přímočaré a jednoznačné. Stejně body se opakují zas a zas a jsou dále potvrzovány v přednáškách a rozhovorech se žáky a hosty.

Každý princip je vysvětlován ze všech stran s početnými příklady. Jedinečná filozofie vztahu s Nejvyšším Pánem vyložená Jeho nejdražším služebníkem následujícím v šlépějích předchozích áčárjů.

Vzrůstající víra ve Vaše slova nás povzbuzuje k tomu, abychom Vás potěšili a chtěli odevzdat svůj život Vaší touze.

Není většího potěšení než hovory o Vašich plánech, vizích, myšlenkách a pokynech v každém aspektu našich životů. Není většího potěšení než čtení Vašich slov oslavujících Krišnu a Jeho oddané. Vaše knihy jsou plné života, plné transcendentální energie, která je nám vždy nablízku jako náš nejlepší přítel. Oddaný,

Milost Šrí Šrí Nitái-Navadvípačandry přší do všech stran

který žije s Vašimi knihami, není nikdy sám. Má tu nejlepší možnou společnost ve všech třech světech.

Jsme přesvědčeni o tom, že vstřebání vědomostí, hodnot, principů a nálady úplného odevzdání se od Vaší Božské Milosti nás přivede pod ochranu lotosových nohou Pána.

Prosíme Vás o požehnání, abychom nikdy nezapomněli na to, že úspěch ve vědomí Krišny je stát se zcela závislým na Vaší milosti, stát se zcela odevdaným oddaným, kdekoliv jsme.

Prosíme, dejte nám inteligenci, abychom mysleli, rozhodovali se a jednali tak, jak byste to dělali vy, a abychom nechali stranou vlastní nápady a plány zrozené z nevědomosti.

Kéž nikdy nezapomeneme Vaše slova, udržující je vždy živá a čerstvá a opakující je s plnou realizací ve prospěch nadcházejících generací Vašich studentů.

Vaši služebníci ve Šrí Šrí Nitái-Navadvípačandra mandiru v České republice

napsal Narákriti dás (2011)

Prabhupáda pro mě nikdy neodešel

ŘÍKÁ ČESKÝ ŽÁK Šríly Prabhupády
Džaj Gurudév dáš, který rozdával knihy svého duchovního učitele už v roce 1974

Jak jsi potkal Šrílu Prabhupádu?

Jeho Božskou Milost jsem měl to štěstí poprvé uzříť na vlastní oči a uslyšet na vlastní uši v roce 1975. Bylo to ve Francii, kde jsme byli na návštěvě ze ženevského chrámu ve Švýcarsku. Šríla Prabhupáda tam byl na týden na farmě v Novém Májápuru. Jel tam tenkrát celý náš chrám, tak jsem jel také, v té době jsem byl ještě bhakta. Prabhupáda tam dával velice pěkné přednášky a také ranní procházky. To bylo poprvé.

Jak ses stal jeho žákem?

Jsem jen jeho věrný čtenář – student – posluchač. Žák je příliš velké slovo. V podstatě jsem celou tu

V podstatě jsem šťastný člověk

dobu zůstával na sankirtanu, kázal z vesnice do vesnice a rozdával knihy Šríly Prabhupády – ve Francii a posléze ve Švýcarsku. Do chrámu jsem přišel v roce 1974 v Ženevě a o rok později jsem tedy viděl Šrílu Prabhupádu poprvé. A v roce 1976 přijel Šríla Prabhupáda opět do Nového Májápuru. Byl jsem jedním z asi 25 oddaných z celé Evropy, kteří byli tehdy zasvěceni.

Rozdával jsi hodně let knížky, jak jsi vnímal přítomnost Šríly Prabhupády na sankirtanu?

Zejména prostřednictvím jeho knih. V té době jsme všichni oddaní měli pocit, že pro někoho něco děláme a že je to užitečné, že to má význam. Prabhupádova mise byla pro nás důležitá. Tenkrát jsme jako mladí lidé měli větší povědomí důležitosti té mise. Prabhupádova přítomnost v hnutí nám doslova dávala křídla.

V té době byla různá revoluční hnutí a společnosti, která se snažila nějakým způsobem změnit svět. A my jsme považovali způsob přeměny světa, který kázal Šríla Prabhupáda, za správný. Zejména si vzpomínám, jak jsem říkal lidem, že opravdová revoluce ve světě proběhne, když se uskuteční revoluce v srdci. To bylo hlavní motto.

A náš kontakt se Šrílou Prabhupádu byl prostřednictvím jeho knih, které jsme četli velice pravidelně a pozorně všichni, jako povinnost. Četli jsme dvakrát až třikrát celý Bhágavatam kompletně a studovali ho.

A současně jsme už v té době měli možnost poslouchat nahrávky Šríly Prabhupády na kazetách, takže když jsme jezdili na sankirtan v těch našich vozech, dodávkách, měli jsme většinou v autě kazeták a poslouchali přednášky. Nebo někteří už měli tenkrát přenosné přehrávače, které mohli poslouchat se sluchátky. Takhle jsme zůstávali v kontaktu se Šrílou Prabhupádu.

Hlavně se v té době po celém světě rozdávalo spoustu knížek. To se vůbec nedá srovnat s dnešní

dobou. V té době rozdat padesát velkých knížek za den – to bylo minimum. Takže jsme většinou rozdávali tak tři sta až pět set velkých knížek týdně. Během maratonu se stávalo, že jsme za den rozdali i 400 velkých knih! Rozdávali jsme ve velkém a neměli jsme vůbec strach. Bylo to rozšířené po celém světě.

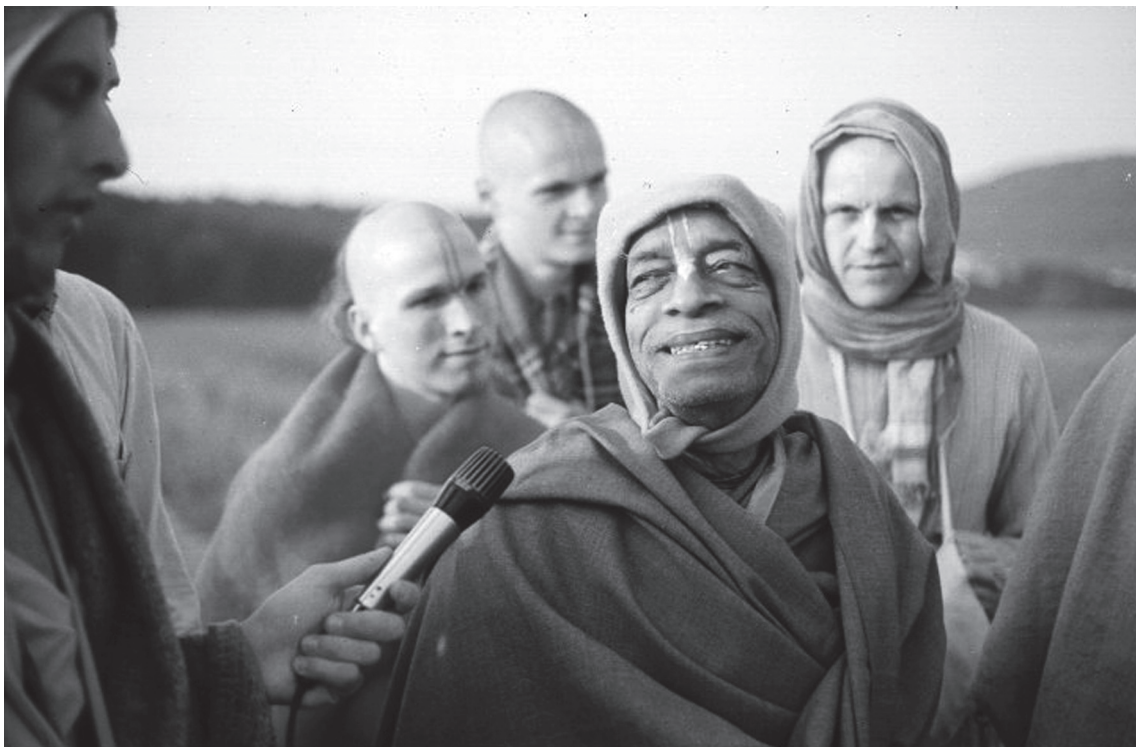
Byli jsme v takovém transcendentálním závodě. Každý týden jsme se chtěli dozvědět, jak se rozdávalo v Brazílii, jak v Argentině, v USA, v Kanadě a tak dále. Všude, po celém světě, v té době řekněme od roku 1973 až do odchodu Šríly Prabhupády, a potom samozřejmě také, byla obrovská distribuce. Rozdávali jsme stovky tisíc knížek ročně, ne-li milióny. To byla naše služba, naše jediné bohatství, a byli jsme ochotni pro ni obětovat všechno. Chrámy a farmy samozřejmě byly také v té době důležité a také fungovaly velmi dobře. Vždy, když jsem přijel do chrámu, tak jsem se cítil jako v základně, ze které potom vyjíždíme do boje proti máje prostřednictvím transcendentální literatury.

A dnes... jak po čtyřiceti letech vnímáš svůj vztah se Šrílou Prabhupádou?

Od roku 1991 až asi do roku 2005 jsem v Praze během vánočních maratonů chodil rozdávat knihy Šríly Prabhupády pravidelně. Většinou jsem se soustředil na prodej kompletních překladů Bhágavatamu – 10 svazků. Naposled jsem v roce 2006 prodal celý Šrímad Bhágavatam knihovně Fakulty sociologie a humanitních věd UK v pražských Jinonicích.

Co se mého osobního kontaktu se Šrílou Prabhupádou týče, shodou okolností se technologie rozvinula ještě víc a líp a já mám možnost poslouchat všechny Prabhupádovi přednášky a konverzace na MP3, což je velice kompaktní. Každý den poslouchám ráno během své domácí púždy pro Šrí Šrí Gaura Nitáie a Šrílu Prabhupádu přednášky Šríly Prabhupády. Zůstávám v neustálém kontaktu s jeho vání, takže můj vztah s ním je stejný jako před třiceti pěti lety. Možná že Prabhupáda fyzicky už není mezi námi, ale jeho učení a jeho hlas, transcendentální vibrace, jsou stále se mnou. Pro mě to je naprosto jednoznačná věc. Prabhupádovi je teď 115

Prabhupádova přítomnost nám doslova dávala křídla

Na letošní Ratha-játrě

let a já to tak беру. Pro mě nikdy neodešel.

V roce 1977, když Prabhupáda opustil tuto planetu, jsme byli právě na sankíršanu, tak za námi přijel náš chrámový prezident, aby nám sdělil tuto zprávu. Nám to ale vlastně nepřišlo. My jsme byli pořád s jeho váni. Jeho vpuh bylo privilegium jen pro některé vybrané oddané. V té době měl Prabhupáda tolik žáků, že skutečně jen malá skupinka jeho žáků měla možnost se s ním setkat. Dokonce byly doby, kdy už jen jeden nebo dva žáci měli fyzický kontakt se Šrílou Prabhupádou. Ostatní měli přístup jen skrze tyto žáky.

Ale my jako sankíršan oddaní jsme nebyli vlastně nikdy s Prabhupádou fyzicky, ale byli jsme s ním možná víc, než ti, kteří s ním fyzicky byli. A to je výhoda. Jak se říká, důvěrnost plodí pohrdání. To jsme my nemohli, protože jsme s Prabhupádou nikdy neměli takový důvěrný vztah, který by nás vedl k nějakému opovržení nebo přehlížení osobnosti duchovního učitele. Takže my jsme měli jako sankíršanové oddaní všichni, a máme ještě dosud, se Šrílou Prabhupádou vztah formou váni, který si alespoň já, díky společností všech čistých oddaných v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, nadále udržuji. V podstatě jsem šťastný člověk!

Odhodlání v oddané službě

NĚKOLIK MYŠLENEK, které mě inspirovaly při zhlédnutí této fotografie:

- **musíme být „ékéha“** – mít jeden cíl a být odhodlaní v oddané službě – vjavasájátmiká buddhir ékéha kuru-nandana (Bg 2.41), potom milostí oddaných, gurua a Krišny dokážeme velké věci
- **materiální síla je pomíjivá**, k překonání hmotné existence potřebujeme duchovní sílu, milost Šrí Balarámy
- **něco zničit je relativně jednoduché** (někdy stačí pouze jeden úder), ale něco stvořit a udržovat, to vyžaduje mnohem více úsilí a práce
- **pokud nežijeme v souladu** s plánem Nejvyšší Osobnosti Božství, budou všechny naše plány nakonec rozdrčeny silou času (smrt...)
- **slovo „nemožné“** je jen ve slovníku hlupáků
- **osvobod' svou mysl** (free your mind)
- **máme se soustředit na cíl**, kterého chceme dosáhnout, a ne na překážky. Vědomí musí být soustředěné ZA překážky, potom je překonáme s lehkostí (z přednášky Úrmily dévi dási)

SLÁVA ŠRÍLY HARIDÁSE THÁKURA

Jednoho dne se Šrí Čaitanja Maháprabhu opět jako obvykle setkal s Haridásem Thákurem a během rozhovoru se ho zeptal: „Můj drahý Thákure Haridási, v tomto věku Kali většina lidí postrádá védskou kulturu, a proto se jim říká javanové. Zajímají se pouze o zabíjení krav a bráhmské kultury, a tak všichni páchají hříšné činnosti. Jak budou tito javanové osvobozeni? Ke svému velkému neštěstí nevidím žádný způsob.“

Haridása Thákura odpověděl: „Můj drahý Pane, netrap se. Nebuď nešťastný, když vidíš situaci javanů v hmotné existenci. Protože mají javanové ve zvyku říkat ‚há ráma, há ráma‘ (‘ó Pane Rámačandro’), tato námábhása je velmi snadno osvobodí.“

Oddaný na úrovni pokročilé extatické lásky volá: ‚Ó můj Pane Rámačandro! Ó můj Pane Rámačandro! A javanové také volají ‚há ráma, há ráma!‘ Jen pohled, jaké mají štěstí!“

Námáčárja Haridása Thákura, autorita na zpívání svatého jména, řekl: „Poukazovat pronášením svatého jména Pána na něco jiného než na Pána je příklad námábhásy. Transcendentální síla svatého jména se však nezničí, i když se vyslovuje tímto způsobem. ‚Dokonce i mléčča, které ho svými kly zabíjí kanec a který

v zoufalství křičí ‚há ráma, há ráma‘, dosáhne osvobození. Co potom říci o těch, kdo pronášejí svaté jméno s úctou a vírou?“

Adžámila byl za svého života velkým hříšníkem, ale v okamžiku smrti shodou okolností volal svého nejmladšího syna, jenž se jmenoval Nárájana. Služebníci Pána Višnu ho proto přišli vysvobodit z pout Jamaráđže, vládce smrti.

Slovo ‚ráma‘ sestává ze dvou slabik ‚rá‘ a ‚ma‘, které jsou neoddělitelné a jsou ozdobené láskyplným oslovením ‚há‘ neboli ‚ó‘. Písmena svatého jména mají takovou duchovní sílu, že působí, i když jsou nesprávně vyslovena.

Jestliže oddaný byt jen jednou vysloví svaté jméno Pána nebo toto jméno pronikne do jeho mysli či uší, které jsou orgánem naslouchání, nepochybně jej vysvobodí z hmotného otroctví, ať je vysloveno správně, nesprávně, se špatnou či správnou gramatikou, ať je správně spojeno, anebo vysloveno v oddělených částech.

Ó bráhmano, moc svatého jména je tedy zajisté

velká. Pokud však někdo zvuk svatého jména použije ku prospěchu hmotného těla, pro získání hmotného bohatství a následovníků nebo pod vlivem chamtivosti a ateismu – jinými slovy, pokud toto jméno vyslovuje s přestupky, pak toto zpívání

HARIDÁS THÁKUR, áčárja zpívání svatého jména, zpíval každý den minimálně 300 000 svatých jmen (téměř 174 kol). Jedné noci přišla Haridáse Thákura svěst prostitutka. Požádal ji, ať počká, než dokončí svá kola. Čekala po tři noci a Haridás Thákur ji ujistil oval, že hned, jak splní svůj slib, vyhová jejím touhám. Silou svatého jména vyslovovaného čistým oddaným se však její srdce změnilo. Stala se jeho žákyní a později velice vznešenou vaišnaví.

I když nemohl kvůli svému původu vstoupit do chrámu Pána Džagannátha, choďoval za ním každý den Šrí Čaitanja Maháprabhu a nosíval mu mahá-prasádam.

nepřinese v dohledné době kýžené výsledky. Při zpívání svatého jména Pána je proto třeba se úzkostlivě vyhýbat přestupkům.“

Námáčárja Haridása Thákura pokračoval: „Když je svaté jméno vysloveno třeba i nedokonale, ale bez přestupků, může dotyčného zbavit všech následků hříšného života.

„Ó oceáne všech dobrých vlastností, jen uctívej Šrí Krišnu, který očisťuje všechny ty, kdo mají očisťnou moc, a je tou nejvznešenější ze všech osobností opěvovaných vybranou poezií. Uctívej Ho s věrnou, neochvějnou myslí, bez neupřímnosti a vznešeným způsobem. Tak uctívej Pána, jehož jméno je jako slunce, protože tak jako náznak východu slunce rozptýlí temnotu noci, náznak zjevení svatého jména Krišny dokáže zahnat veškerou temnotu

nevědomosti, která vyvstala v srdci kvůli těžkým hříchům napáchaným v minulých životech.“

Všechny následky hříšného života může odstranit už i slabá záře svatého jména Pána.

„Když Adžámila umíral, pronášel svaté jméno Pána, protože chtěl zavolat svého syna Nárájana. I přesto dosáhl duchovního světa. Co potom říci o těch, kdo svaté jméno pronášejí s vírou a úctou?“

Už i díky těm nejslabším paprskům záře Pánova svatého jména lze dosáhnout osvobození. Můžeme to vidět ve všech zjevených písmech. Důkaz se nachází v příběhu Adžámila ve Šrímad-Bhágavatu.“

Jak Šrí Čaitanja Maháprabhu poslouchal Haridáse Thákura, štěstí v Jeho srdci stále rostlo, ale pro úplnost se dotazoval dále.

„Na této zemi žije mnoho živých bytostí,“ řekl Pán, „některé jsou pohyblivé, jiné nehybné. Co bude se stromy, rostlinami, hmyzem a dalšími živými bytostmi? Jak ty budou vysvobozeny z hmotného otroctví?“

Haridása Thákura odpověděl: „Můj drahý Pane, k osvobození všech pohyblivých i nehybných živých bytostí dochází pouze díky Tvé milosti. Touto milostí jsi je již obdaril a už jsi je osvo-

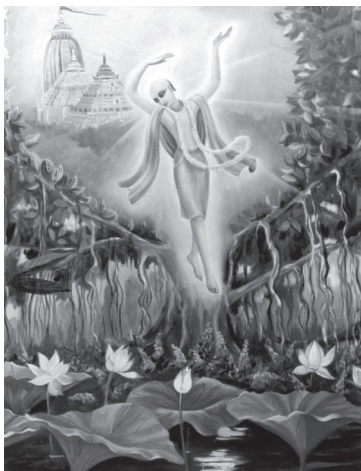
bodil. Zpíval jsi hlasitě Hare Krišna mantru a všichni, kdo se hýbou, i ti nehybní, získali prospěch z toho, že ji slyšeli. Můj drahý Pane, pohybující se živé bytosti, které slyšely Tvůj hlasitý sankírtan, již byly z pout hmotného světa vysvobozeny, a když ho zaslechnou nehybné živé bytosti, jako stromy, vznikne ozvěna.

Ve skutečnosti to však není ozvěna; je to kírtan nehybných živých bytostí. Všechny tyto nepochopitelné věci se dějí Tvou milostí. Když Tvoji následovníci po celém světě hlasitě zpívají Hare Krišna mantru, všechny pohyblivé i nehybné živé bytosti tančí v extázi oddané lásky.

Můj drahý Pane, Tvůj služebník Balabhadra Bhattáčárja mi vyprávěl o všech událostech, k nimž došlo, když jsi na cestě do Vrindávanu procházel lesem Džárkhand. Když Tvůj oddaný Vásudéva Datta u Tvých lotosových nohou prosil o osvobození všech živých bytostí, Ty jsi tuto žádost přijal. Můj drahý Pane, jen proto, abys osvobodil všechny pokleslé duše tohoto světa, jsi přijal podobu oddaného. Kázal jsi hlasitě zpívání Hare Krišna mahá-mantry, a tak jsi osvobodil všechny pohyblivé i nehybné živé bytosti.“

Šrí Čaitanja Maháprabhu odpověděl: „Když budou všechny živé bytosti osvobozené, celý vesmír bude prázdný.“

Haridása řekl: „Můj Pane, dokud jsi přítomný v hmotném světě, budeš všechny rozvinuté pohyblivé i nehybné živé bytosti

Čaitanja Mahāprabhu byl s odpověďmi Haridáse Thákura nesmírně spokojen.

v různých druzích života posílat do duchovního světa. Potom zase probudíš živé bytosti, které ještě nejsou rozvinuté, a započíš je do činností. Tak se objeví všechny pohyblivé i nehybné živé bytosti a celý vesmír bude naplněn tak jako předtím.

Kdysi, když Pán Rámačandra opustil tento svět, vzal s sebou všechny živé bytosti z Ajódhji, a tu potom znovu naplnil jinými živými bytostmi. Můj drahý Pane, tím, že jsi sestoupil do hmotného světa, jsi uvedl do chodu určitý plán. Tvým činnostem však nikdo nerozumí. Stejně tak předtím osvobodil všechny živé bytosti ve vesmíru Pán Krišna, když sestoupil ve Vrindávanu.

„Krišna, nezrozená Nejvyšší Osobnost Božství, vládce všech vládců mystických sil, osvobozuje všechny pohyblivé i nehybné živé bytosti. Na Pánových činnostech není nic, nad čím by se mělo žasnout.“

„I těm, kdo na Nejvyššího Pána, Osobnost Božství, hledí, opěvují Ho či na Něho vzpomínají se záství, Pán udělí to nejdůvěrnější osvobození, které je vzácné dosažitelné pro polobohy a demony. Co potom říci o těch, kdo se plně věnují oddané službě Pánu?“

Tím, že jsi sestoupil jako inkarnace v Navadvípu, jsi již stejně jako Krišna osvobodil všechny živé bytosti ve vesmíru. Někdo může říct, že chápe slávu Śrī Čaitanja Mahāprabhua. Může znát, co zná, ale co se mě týče, můj závěr je tento:

Můj drahý Pane, Tvoje zábavy jsou jako oceán nektaru. Já nemůžu pochopit, jak velký je tento oceán, a nechápu dokonce ani jednu jeho kapku.“

Śrī Čaitanja Mahāprabhu užasl, když to slyšel, a pomyslel si: „Toto jsou ve skutečnosti Mé velmi důvěrné zábavy. Jak je mohl Haridása pochopit?“

Śrī Čaitanja Mahāprabhu byl s výroky Haridáse Thákura nadmíru spokojen, a tak ho obejmul. Navenek se však dalším rozhovorům na toto téma vyhnul.

To je typická vlastnost Nejvyšší Osobnosti Božství. I když se snaží svůj majetát skrýt, před svými oddanými se Mu to nedaří. To je všude dobře známo.

„Ó můj Pane, v hmotné přírodě je všechno omezené časem, prostorem

a myšlenkou. Tvoje vlastnosti jsou však nesrovnatelné a nepřekonatelné a vždy transcendentální vůči těmto omezením. Někdy tyto svoje vlastnosti skryješ svojí vlastní energií, ale Tvoji čistí oddaní Tě přesto vidí za všech okolností.“

Śrī Čaitanja Mahāprabhu poté odešel za svými osobními služebníky a začal hovořit o transcendentálních vlastnostech Haridáse Thákura, jako kdyby měl stovky úst. Śrī Čaitanja Mahāprabhu má z opěvování svých oddaných velkou radost a Haridása Thákura je mezi oddanými tím největším.

Čaitanja Čaritamrita, Antja Lílá 3.49

Máte se na co těšit!

Přestože se narodil v rodině muslimů, Śrī Čaitanja Mahāprabhu ho považoval za jednoho z nejvznešenějších vaišnavů.

Co mi dal a vzal bhakta program?

LETOŠNÍ LÉTO strávila šestice odhodlaných mladých mužů na bhakta programu vedeném Rádhákanta dásem. Jak hodnotí dva měsíce v chrámu v Lužcích u lotosových nohou Šrí Šrí Nitái-Navadvípačandry?

bhakta Bohdan (25 let)

Vzal mi trochu chtíče, hněvu, chamtivosti, nějaké reakce za hříšné činnosti a částečně i iluze o hmotném štěstí tohoto světa.

A co mi dal? Program byl koncipován tak, abychom se zaměstnali v oddané službě 24 hodin

denně. Takto člověk ostří schopnost rozlišovat mezi různými činnostmi, protože vidí, že jakmile se zaměstná něčím mimo oddanou službu, jeho blaženost se začne vytrácet. Člověk zde praktikuje striktní sádhanu a získá silný impuls k tomu, aby v tomto režimu pokračoval i nadále a snažil se rozvíjet vědomí Kršny navzdory nepříznivým podmínkám, vytvářeným materialistickým klimatem společnosti.

Za nejdůležitější část bhakta výcviku považují cestování spojené s rozdáváním prasádam. Zde se člověk zřetelně setkává s kontrastem duchovního života a podmínek, ve kterých setrvávají duše, které nemají žádné duchovní obzory a dělají přesně ty pohyby, které jim diktuje jejich karma, jako by jeli podle nějakého počítačového programu, a přestože vypadají velice unaveně a ztrápeně, myslí si, že si užívají svobody.

„Džíva džágó, džíva džágó, gauráčanda bólé, kóta nidrá džáo májá-pišáčira kólé,“ napsal Šríla Bhaktivinód Thákur. Takže naše povinnost je tyto

duše, milostí Pána Čaitanji, probudit a umožnit jim poznat i na té ulici skutečnou svobodu plynoucí z duchovního světa.

Když to někomu moc nejde, což je shodou okolností můj případ, tak se může snažit, jak nejlépe umí, a učit se odpoutanosti od výsledků svých činností. Spokojenost plynoucí z týdně stráveného na sankírtaňovém travellingu je pro mne nesrovnatelná s čímkoliv z dosavadního života. Po takových zážitcích je člověk ještě více přesvědčen o jedinečnosti tohoto hnutí a poselství Šríly Prabhupády. Bylo fascinující sledovat, jak je člověk plně ochráněn před všemi nepříznivými vlivy, přestože se pohybuje v prostředí plném nedostatků Kali-jugy. To je jedinečnost zaměstnání se v misi Pána Čaitanji. Tímto bych chtěl vyjádřit svůj hluboký respekt k oddaným, kteří se zaměstnávají v tomto náročném, ale blaženém kázání!

Džanamédžaja dás (34 let)

Dal mi základy pro duchovní život, základy chrámové etikety... A vzal? O mé falešné ego mě naneštěstí nepřipravil.:

Chtěl bych poděkovat Rádhákantovi prabhu za jeho obětavou službu a pevné nervy. A také mu vzdávám své hluboké poklony. Díky!

bhakta Jakub (19)

Měl jsem možnost zapojit se do 24hodinové oddané služby, ve které jsem poznával chrámový život, sádhanu, filozofii a praktickou oddanou službu.

Zdokonalil jsem se v praktických činnostech a zlepšily se i mé vlastnosti. Rozvinul jsem přátelský vztah s oddanými a díky realizaci jsem mohl rozdávat milost kolem sebe. Zbavil jsem se některých nesprávných návyků i domnělých představ, které mi byly osvětleny.

bhakta Luděk (24 let)

Dal mi možnost si na dva měsíce vyzkoušet nepřerušovanou službu v chrámu a společnost oddaných, kteří mě inspirovali dále v této službě pokračovat.

Vzal mi něco z mého soukromí, ale díky tomu jsem neměl čas na nesmyslné činnosti.

bhakta Ondra (24 let)

Dal mi možnost nahlédnout do života v chrámu, spoustu praktického poznání a možnost vytvořit si spoustu příznivých osobních návyků. Hlavně mi ale dal společnost vaišnavů, kteří mě po celou dobu inspirovali svým

odhodláním a nadšením, za což jim ze srdce děkuji. Zejména Rádhákantovi prabhu, který je zcela jistě oceánem trpělivosti, a Mahádjutimu prabhu, který nám prakticky ukázal, kam se můžeme dostat, udržíme-li si standard nastavený během výcviku i nadále.

Co mi vzal? Určitě pár zlovyků a mentálních nesmyslů, nic čeho by bylo třeba litovat:).

bhakta Radek (25 let)

Nevzal mi nic. Naopak jsem díky němu měl pěkné letní prázdniny v nejlepší vybrané společnosti. Měl jsem tu čest být mezi oddanými! A to není málo. Jsou to milí a laskaví lidé.

Zažil jsem spoustu legrace, spoustu harinámu, spoustu džapy... Na bhakta programu máte možnost zpívat džapu v nejlepší čas – brzy ráno, což se v běžném životě venku ne vždy daří. Měli jsme to štěstí, že po celé léto za námi jezdili mahárádžové a jiní pokročilí oddaní.

Kolika jiným lidem se poštěstí se s nimi setkat? Byl jsem rád, že s námi byli, že jim stálo za to se u nás chvíli zdržet. A hlavně teď, když už nemám jejich společnost, mi dochází, jaké to bylo pěkné s nimi být.

Rádhákanta prabhu nám průběžně dodával základy filosofie a ukazoval cestu, jak zlepšit svůj charakter. Každý den bylo lahodné prasádam a na konci bhakta programu nás čekala hostina s cílem všechny bhakty kompletně přejíst sladkým...

Jestli chcete zažít přátelství, denně výborné prasádam, nové úhly pohledu na filosofii a intenzivní Krišna vědomí 24 hodin denně non-stop, tak Hare Krišna bhakta program můžu jen doporučit.

Rádhákanta dás (29 let)

Bhakta program mi dal příležitost předat dál to, co jsem se sám naučil, získat další praktické zkušenosti se vzděláváním a ochutnat spoustu milosti na základě pravidla „když dáš, dostaneš“.

Vzal mi hodně času, který jsem mohl strávit nedůležitými věcmi.

Brahmačarja a grihasta ášra

JAK ZDŮRAŽŇUJÍ vaišnavští duchovní mistři, musíme brahmačarja a grihasta ášram pochopit v kontextu duchovní neboli daiva varnášramy. Opačná k daiva varnášramě je asura varnášrama. Asura varnášrama je démonská, protože se jejím prostřednictvím nedostaneme k Pánu Krišnovi. Spíše nás zavede na cestu smyslového požitku.

Ten se nazývá pravritti-márga neboli smárta. Daiva varnášrama je nivritti-márga. V daiva varnášramě mají všichni členové společný cíl – udělat duchovní pokrok a odpoutat se od iluzorních podob máji a získat duchovní realizaci. Je založená na našem připoutání se ke Krišnovi a odpoutáním se od máji. Pro brahmačarjiny a grihasty je velice důležité pochopit principy každého ášramu. Ti i oni musí rozvinout řádnou úctu a harmonii mezi jednotlivými ášramy.

Proces védského vzdělávání má čtyři následující kroky učení:

1. naslouchání (šravana)
2. pochopení (manana či gjána)
3. realizace (upalabdhí či vigjána)
4. učení založené na realizaci (šikšá)

Rozdíl mezi pochopením a realizací je, že na úrovni realizace se činnost osoby změní, protože

jsou založené na pochopení. Na rozdíl od někoho, kdo védské učení přijal pouze teoreticky, a i přes toto teoretické poznání své jednání nezměnil.

Brahmačarjini jsou trénování naslouchat (šravana) a porozumět (gjána). Protože cílem daiva varnášramy je rozvinout duchovní realizaci, je podstatné, aby člověk rozvíjel chuť pro vědomí Krišny a nechuť k iluzi. Proto jsou tímto způsobem trénování brahmačarjini.

Dvě úrovně a dva druhy brahmačarji

Dva druhy brahmačarjínů se nazývají naišthika brahmačarí a upakurvána brahmačarí. Ty jsou na první úrovni brahmačarji. Naišthika slyšel o Krišnovi a máji, pochopil Krišnu a máju a rozvinul realizaci o Krišnovi a máje.

Proto má chuť pro vědomí Krišny a nechuť pro máju.

Upakurvána slyšel o Krišnovi a máje, také posloucháním porozuměl Krišnovi a máje, ale nerozvinul realizaci o Krišnovi a máje. Kvůli předchozím mentálním zvykům a podmíněním si stále myslí, že

ve společnosti ženy je nějaký požitek. Nicméně protože pochopil vědu, vážně praktikuje vědomí

Grihasta ášram pomůže pochopit marnost hmotného štěstí

Krišny a ve vhodný čas a vhodným způsobem přijme grihasta ášram. Proto se připravuje na vstup do života hospodáře ve vědomí Krišny.

Jak naišthika, tak upakurvána jsou na první úrovni brahmačarji, protože oba dva pochopili, že čisté vědomí Krišny je hodnotné a snaha o požitek v máji hodnotná není. Mentální podmínění z minulosti o tom ale upakurvánu plně nepřesvědčilo a brání mu při rozvoji realizace. Přesto, jelikož pochopili Vědu, jsou považováni za prvotřídní.

Naišthika brahmačarí slyší, že sdružování se s opačným pohlavím je hluboká temná studna.

V tomto bodě přednášky se Giri Góvardhan dás, oddaný grihasta, hlasitě směje. Maharádž říká: Podívejte se, tomu se říká realizace. Mluvíme a brahmačarjini poslouchají. Neříkají nic, ale on má realizaci, že ášram hospodářů je slepá studna a směje se. To je realizace.

m u vaišnavů

Ale protože je naišthika brahmačáři tak silný ve vědomí Krišny a je vybaven pokorou, obrovským služebnickým postojem a tolerancí, pouhým nasloučáním realizuje, že společnost opačného pohlaví není užitečná. Je jednoduchý. Když ho někdo během (výroční oslavy Gaura Púrnimá) festivalu poprosí, aby opustil první patro brahmačáři ášramu (kvůli hostujícím oddaným), udělá to bez nevole. A když přijde povodeň (Gangy), jde do Čakra budovy. Žádný problém. Nijak výrazně mu nezáleží na chuti prasádam. Je jednoduchý.

Ale upakurvána se ožení. Proč? Udělá to, aby mohl realizovat, že májá je bolestivá a že blažené je jen čisté vědomí Krišny. Cíl upakurvány je tedy stejný jako cíl naišthiky – realizovat Krišnu a rozvinout odpoutanost od máji. A proto prochází grihasta ášramem a potom vánaprasta ášramem a přichází k této realizaci. Ve skutečnosti to je cílem celé dáiva varnášramy. Odpoutat se od máji a připoutat se ke Krišnovi...

Druhá úroveň brahmačarji

Je to brahmačáři druhé třídy. Myslí si, že brahmačáři znamená kus oranžového oděvu. I když je v Oranžovém klubu, stále touží po požitcích materiálního světa. Zůstává buď v brahmačáři ášramu a snaží se užívat zdejších možností (je velmi vybíravý

ohledně trička, které nosí, nebo slunečních brýlí nebo nadměrného prasádam), nebo je přitahován k dívce a ožení se v domnění, že bude plně šťasten ve společnosti ženy. Je jen zmatený vlivem máji. Slyšel védu (šravana), ale neporozuměl jí (manana nebo gjána)

Jedna věc, kterou bychom měli pochopit je, že upakavárna pochopil, že májá je bolestivá, ale nezrealizoval to, zatímco člen oranžového klubu druhé třídy to nepochopil (co potom říkat o realizaci!).

Ted' se podívejme, co se stane, když se brahmačáři druhé třídy ožení a srovnáme to s tím, co se

Ředitel májápurské gurukuly

stane, když se ožení prvotřídní brahmačáři upakurvána. Náš brahmačáři druhé třídy je přitahován k dívce a spadne do hluboké temné studny. Ale v temné hluboké studně si představuje krásná vonná jezírka s modrou vodou, liliemi, parky a zábavou. Když narazí na dno, žuch! „Co se

Šťastný život v oranžovém

stalo? Oženil jsem se s krásnou sladkou dívkou, ale kdo to je přede mnou?“ ptá se po pár letech. „Proč je v mém životě tolik problémů?“ Potom může přijít k dalšímu skvělému závěru. „Ve mně vlastně absolutně žádný problém není. Problém je v dívce, kterou jsem si vzal. Bude lepší, když si vezmu další. Pak bude všechno hladší.“ A tak se ožení znovu a pak znovu (Maharádža říká: viděl jsem to, nepřeháním). A takový život grihasty se nazývá život grihasty druhé třídy.

Na druhou stranu upakurvána brahmačarímu se nestane, že se jednoho pěkného rána zvedne z postele, jde do koupelny a během čištění zubů řekne svému odrazu: „Musíš se oženit, ty to víš!“ Ne. On ví, že se chystá vstoupit do hluboké temné studny. Proto se na to také realisticky připravuje takovým způsobem, že si může udržet vědomí Krišny jako první zásadní prioritu

Amorův šíp dokáže rozbouřit i klidná srdce

a péče o dům, ženu a děti je jeho druhá, ale také velice důležitá prioritá. Protože už slyšel učení áčárjů, které se nazývá gaunabhakti, neboli druhotné podřípné praktiky v oddané službě – postarat se o svoji vaišnavskou manželku atd.

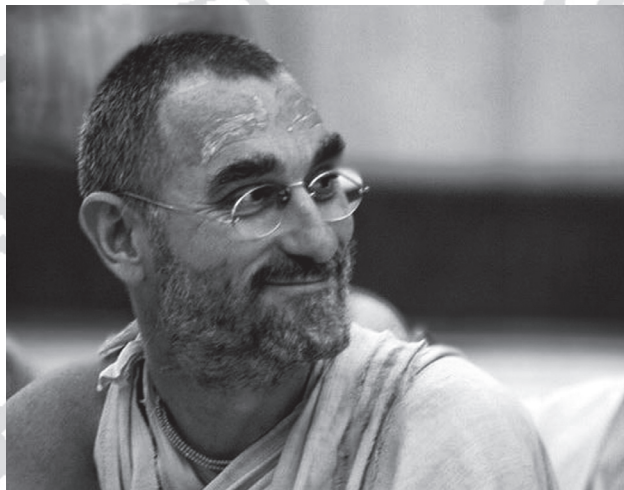
Ale základní praxe je na prvním místě. Ví, že problémem je jeho mysl, jeho ženy její mysl a tak dále. Ví, že čistá oddaná služba Krišnovi je jediné řešení. Chápe, že jeho domácnost žádná skutečná bezpečí neskýtá, nebo v tomto případě, nic v hmotné existenci. A manžel i manželka se zaměří na službu

Krišnovi, na společnost oddaných, naslouchání Šrímad Bhágavatamu a tak dále, což se nazývá mukhja bhakti. Takto se postupně rozvine realizace, že hodnotné je pouze čisté vědomí Krišny a že májá je bolestivá. To je prvotřídní grihasta.

Dívky také mohou být rozděleny do první a druhé třídy

Prvotřídní dívka se chce vdát za někoho, kdo je prvotřídní grihasta (upakurvána). Ví, že se v duchovním

životě pokouší udělat pokrok. Pomáhá mu jako dharma-patní

Poznání Véd předávané logicky a přesně, to je styl Bhati Vidja Púrna Svámího

(zbožná manželka) jak v prvotní bhakti, tak v druhotné bhakti. Naslouchá (šravana), rozvíjí poznání (manana) a také ho realizuje (upalabधि).

Zde Maharádža cituje zkušenost z východní Evropy: Jednou jsem hovořil s brahmačarím, který pomyslel na ženění. U toho rozhovoru tam také byl pár grhastů. Po nějaké době ona řekla: „Měla bych si s ním o tom promluvit.“ A tomu brahmačarímu manželství rozmluvila – protože měla realizaci.

Jestliže tedy ženy následují správný postup, také rozvinou realizaci.

Na druhou stranu, dívku druhé úrovně spíš zajímají sárí a rtěnky (později, po lek-

ci, Mahárádža dodává: „Také svým oblečením způsobují, že brahmačáři roztávají, když s nimi kráčejí.“) Nemá duchovní realizaci a nerozvíjí odpoutanost od hmoty. Naslouchá (šravana), ale nerozumí (manana). Když si dívka druhé úrovně vezme brahmačářiho druhé úrovně, někdy se stane něco velice zajímavého – rozmačká ho jako sabdži ze štouchaných brambor.

Prvotřídní grihasta s prvotřídní manželkou po dvaceti letech společného soužití přijdou k přirozenému závěru, že celé snažení o požitek v materiální sféře je bezcenné. Pochopí, že jediné období, kdy byli skutečně šťastní bylo, když byl jejich vztah na duchovní úrovni. Proto si uvědomí, že opravdový požitek je jen v oddané službě a ne v iluzi máji. Tak se stanou vánaprasty a muž později přijme sannjás.

To nás přivádí ke čtvrté úrovni vzdělání, kterou je učít ostatní pro jejich prospěch založený na realizaci. A to je sannjás. Naišthika brahmačáři přichází přirozeně do tohoto stádia a potom, co projde grihasta ášramem, do tohoto stádia přichází i upakurvána. Ve védské kultuře je považována za hlavní realizace a ne ášram. Takže v porovnání s milióny životů v hmotné existenci stojí 25 let v grihasta ášramu, které vedou k pochopení povahy oddané služby a máji stojících zde bok po boku, upakurvánovi za to.

Brahmačáři by neměli být připoutaní pouze k oranžovému oblečení a zatínat zuby „Svatba ne! Svatba ne!“ a považovat za cíl jejich brahmačarji pouze vy-

hnout se sňatku. To není vědomí Krišny. To je uvažování o tom, co si pomyslí ostatní brahmačáři a grihastové, když se ožením. To je postoj našeho brahmačářiho druhé úrovně.

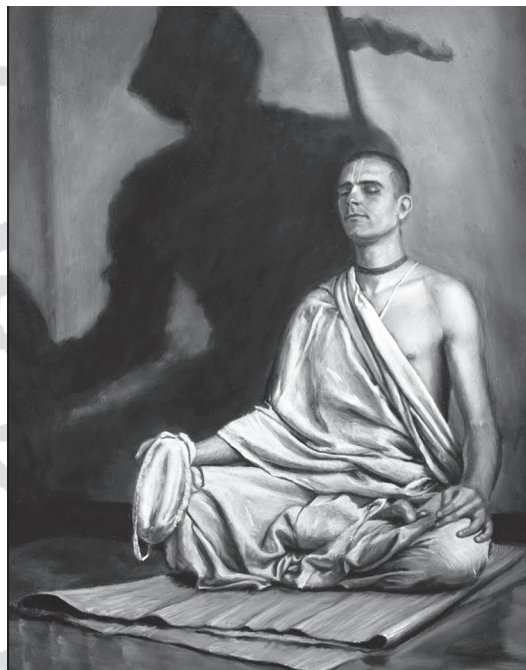
Otázka brahmačářiňu není pouze jestli se ožení nebo ne

Otázka je, jestli mohou přijít na úroveň realizace přímo prostřednictvím brahmačarji, nebo prostřednictvím zodpovědného života vaišnavského hospodáře. To je to, co se musí vzít v úvahu. Prvotřídnímu upakurvána brahmačáři nevádí oženit se s prvotřídní dívkou, která mu pomůže pochopit, že temná studna je úplně nanic a že by měl zaměřit svou mysl na Pána.

Takže každý (brahmačáři, grihastové, ženy) se musí dostat na prvotřídní úroveň. Neměli by zůstat na úrovni druhé třídy. Potom budou schopni udělat hmatatelný pokrok v duchovní realizaci a odpoutat se od máji.

Jinak je takzvaný sociální rozvoj v ISKCONu nemožný, pokud není prováděn na základě odpoutání a duchovní realizace.

Brahmačáři druhé třídy a grihasti druhé třídy spolu bojují.

Ti, kdo jsou rozhodní, mají jediný cíl...

První říkají druhým „Všichni jste v máji“ Druzí odpovídají „ale no tak, my víme, že vy jste *taky* v máji. Jen buďte upřímní a ožen- te se.“ ...a tak dále.

Prvotřídní grihastové mají respekt k naišthika a upakurvána brahmačářiňům. Ve skutečnosti, pokud zde není respekt k odříka- vým ášramům, jak pro ně bude možné, aby opustili grihasta ášram a stali se vánaprasthy? Jak dosáhnou něčeho, čeho si neváží?

Nikdo by neměl kritizovat někoho jiného, ale všichni by si měli pomáhat. A pomoc znamená pomáhat si v pozdvižení se z druhé třídy na první třídu. Tímto způsobem může každý dosáhnout loto- sových chodidel Krišny.

Na festivalu ke dni zjevení Šrí Balaráma, staršího bratra Šrí Krišny, se v chrámu v Lužcích kromě jiných vznešených oddaných sešli čtyři žáci Šríly Prabhu-

pády – Vajjásaki prabhu, Patita Pávana prabhu, Mahádjuti prabhu a náš Džaj Gurudév prabhu. Nektar jejich vyprávění a kírtanu vyvrcholil po lahůdkové hostině extatickým harinámem vedeným jedním z nejúžasnejších zpěváků v ISKCONu Vajjásaki prabhuem.

Příchod Šrí Krišny a Šríly Prabhupády oslavili oddaní jako vždy společně na Krišnově dvoře.

Mezi nejzajímavější „taháky“ programu patřily vzpomínky žáka Šríly Prabhupády Čarahasa dáse, který přijel přímo z trutnovského festivalu, a divoký kírtan nestárnoucího Džaj Gurudéva dáse.

Za srdce nejvíc vzala sladká dvojice „Nejvyšších“ v podání bhakty Vraždi a bhaktin Rádhiky, kterou si oddaní mohli pohoupat. Náladu Vrindávanu pak připomněly překrásné loutky Krišny, Rádhárání,

Lality, Kutily a Abhimanjua vyrobené farmářkami Uttarou, Jógamájou a Šjámagaurí v příběhu Šríly Višvanátha Čakravartího Thákura.

Druhý den bráhmani Šrílu Prabhupádu obřadně vykoupali a oddaní z farmy Krišnův Dvůr, z chrámu Šrí Šrí Nitái Navadvípačandry, z brněnského Prabhupáda Bhavanu a z BBT mu obětovali výsledky svého celoročního úsilí. Džanmáštamí maratón v rozdávání knížek suverénně vyhrál Vajjásaki dás (žák Bhakti Vikáša Svámího) a v rozdávání prasádam Džaj Kéšava dás.

O týden později chrámem proběhla vlna oddaných mířících do Německa na velkolepou Kírtan mélu – jedno z největších setkání vaišnavů vyvrcholilo Ratha-játrou v Lipsku, které doslova zaplavily davy oddaných. (V příštím čísle očekávejte z tohoto setkání exkluzivní reportáž).

Z mnoha návštěvníků Lužců jmenujme alespoň Džanánandu Svámího a Lókanáth Svámího, který po extatickém maháharinámú v centru Prahy strávil dva dny na Krišnově dvoře a poté se přijel podívat na nový chrám.

Festival ke dni zjevení Šrímatí Rádhárání proběhl v chrámu v Lužcích za přítomnosti

Bhaktivaibhavy Svámího, který se zde zastavil z Kírtan mély cestou na ukrajinský a krymský festival – setkání několika tisíc oddaných za přítomnosti vznešených maharádžů jako jsou například Nirandžana Svámí a Bhaktivigjána Svámí.

Maharádž naplnil oslavu sladkým kírtanem. Šrímatí Rád-hárání, která je ve skutečnosti jedinou opravdovou oddanou Šrí Krišny, byla jistě se svým drahým služebníkem i jeho studenty a studentkami, kteří se roztančili v kuchyni při přípravě lahodné hostiny, nanejvýš spokojená.

Oddaní i nadále pokračovali v objíždění republiky s kazatelským programem Odkaz dávné Indie dnešku. Po úspěšných vystoupeních v čajovně Altán v Žatci, v knihovně Jirkov a městském kulturním středisku

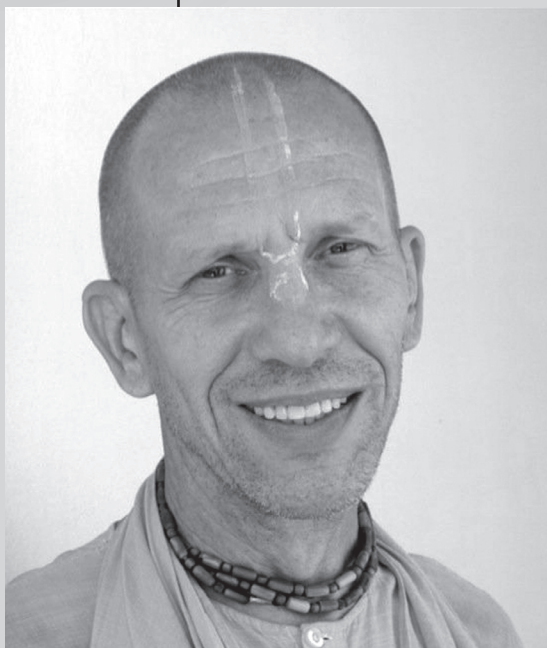
v Radnicích u Rokycan zamíří v říjnu do knihkupectví Štěstíčko v Plzni a knihovny Slavoj ve Dvoře Králové. Pokud byste chtěli pozvat oddané s kírtanem, povídáním o józe, mantrách, karmě a převtělování a s lahodným prasádám i do vašeho města, ozvěte se prosím na chrám108@gmail.com.

V plzeňském knihkupectví Štěstíčko se konala přednáška o Hare Krišna kuchyni s podtitulem aneb jak žít zdravě, bohatě a moudře. Energie z jídla, které přijímáme, námi prostupuje a ovlivňuje nás mnohem víc, než si myslíme. Dávni indiští mudrci znali Véd dobře věděli, že jídlo získané zabíjením zvířat nikoho šťastným neudělá. A jsou tu ještě mnohem jemnější souvislosti mezi stavem našeho vědomí a tím, co máme na talíři...

Každou první sobotu v měsíci pokračujeme s Náma Hattou sobotou. Není totiž nad to strávit sobotní poledne zpěvem a tancem. Turisté ani oddaní nikam nespěchají, vzduch se tetelí vikendovou po-

hodou, oddaní se pohupují v rytmu mahá-mantry a přitom podstupují tu nejvznešenější oběť pro potěšení Pána Gaurágy. Je to očišťující, je to vznešené a přitom je to ještě ke všemu zábava... A ty, kdo se chtějí dozvědět víc o praktikování bhakti-jógy v domácích podmínkách, čeká od 16 hodin v chrámu v Lučích na toto téma seminář.

Druhý týden v září vyrazily vaišnaví na Harinám traveling sankírtan párty mátdžích do Brna. Z chrámu se připojily Rádhihá Sundarí déví dásí, Páridžáta déví dásí a Ánanda Kándiní déví dásí, z farmy bhaktin Brigita, z Náma-Hatty Kasturí Mandžarí déví dásí, z Prabhu-páda bhavanu Kalávati déví dásí a z Nových Sadů Divja Kišóří déví dásí, Gauravání déví dásí a bhaktin Petra. Dopoledne chodily rozdávat prasádam a také sem tam nějakou knížku a odpoledne pořádali sedací harinám.

„Byla to extáze,“ řekla po návratu rozzářená Páridžáta.

Samskára, neboli vjem, který se nám vryje do paměti, je přirozenou součástí vědeckého vzdělávání či rozvoje osobnosti. U vaišnavů, kteří plánují rodinu ve vědomí Krišny, probíhá toto ovlivňování vědomí příznivým způsobem již před samotným početím.

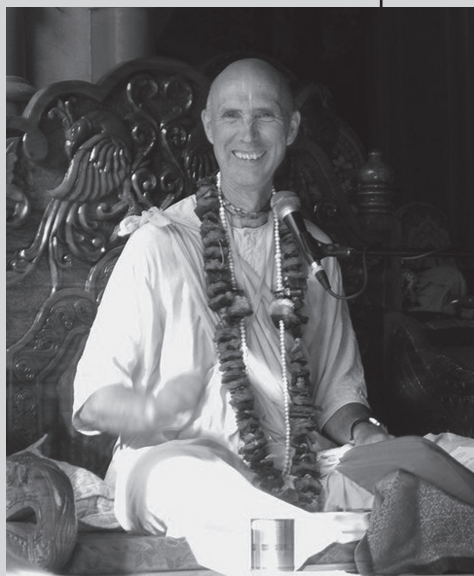
Druhou záříjovou neděli několik samskár na zahradě chrámu podstoupili dva malí vaišnavové – bhakta Nitái a bhakta Rámái.

Chlapeček Rámái, syn Padmavati déví dásí a Prija-bhakty dáse, absolvoval příznivý obřad dávání jména, přijímání tuhé potravy a vybírání si předmětu (rozhodl se pro peníze:).

Nitáiek, syn Ráma-Kéli déví dásí a Mahášringy dáse, už těmito samskárami prošel dříve. Tentokrát jim, spolu s Rámáiem, oboje rodiče poprvé oholili hlavu a nechali jim na ní jen malý pramínek vlasů na temeni – šikhu, za kterou je bude moci Krišna vytáhnout k sobě.

Samskáry za asistence Matí déví dásí vykonal Vidjagati dás.

V polovině září přijel na necelý týden na Krišnův dvůr ze Švédska Smita Krišna Svámí. Mahárdž, který patří k průkopníkům hnutí Hare Krišna v Německu, se soustřeďuje především na udržitelný způsob života. Sám žije velmi skromně a odříkavě na švédské farmě Hare Krišna v Almviu, kde není překvapením spatřit ho s vidlemi v rukou

Domácí program v Hradci Králové

OSPALÁ SRPNOVÁ neděle s pár chodci v ulicích... takhle nás přivítal Hradec, když jsme kolem poledne přijeli na program. Oddaní z místní Náma hatty se scházejí pravidelně jednou za čtrnáct dní v sobotu, ale tentokrát to bylo poprvé na novém místě...

Program začal společným zpíváním a postupně přicházeli další a další oddaní, až se nás sešlo kolem dvaceti... to už z otevřených oken vítal nově přicházející oddané bouřlivý kirtan. Jeho síla byla tak mocná, že se ke zpívání přidávali i sousedé a lidé na ulici.

O slávě příchodu Pána Balaráma mluvil Ačjuta Gótra prabhu. Kouzelný příběh o dvou extatických tanečnicích, Krišnovi a Balarámovi, vyprávěla Rádhiká Sundarí déví dásí. Ve vedení kirtanu se střídali Níla Mádhava prabhu se svou manželkou a s bhaktou Mirkem. Po lahodném prasádam a srdečném sdružování se s oddanými jsme se postupně rozešli do svých domovů.

Už se moc těšíme na další program a zveme všechny z blízkého i dalekého okolí. Budete-li mít chuť přijet na náš program, napište nám na jaladuta108@gmail.com.

Ánanda Kandíní déví dásí

čistit kravám chlév. Témata jeho seminářů na farmě se týkala umění vzájemného naslouchání a také mluvil hodně o přírodě. Naše vztahy s Krišnou i s Jeho nedílnými částmi tvoří základ našeho duchovního života. Mahárádž před odjezdem protančil na harinámu Prahou dvě celé hodiny a pak přednášel v hosty nabitě Góvindě.

V polovině září nečekaně opustil tělo vzácný oddaný, učenec a znalec sanskritu Gópíparanáhana dás. Ten spolu s Hridajánandou Gósvámím dokončil Prabhupádův překlad Šrímad Bhágavatamu. Nyní pokračoval v překladech sanskritských textů pro nakladatelství BBT, z nichž nejvýznamnějším zřejmě bylo dílo Šríly Sanátany Gósvámího Šrí Brihad Bhágava-

támrita. Gópíparanáhana dás opustil tělo ve Vrindávanu, kde žil se svou ženou a synem Gour Móhanem. Podle prvních informací podlehl astmatu, se kterým bojoval již od dětství.

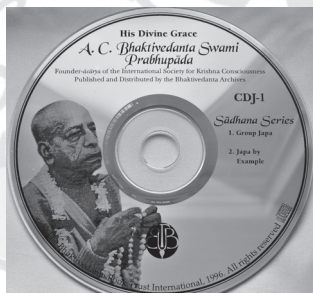
UPOZORNĚNÍ

Při tisku knihy Jeho Božská Milost od Dánavíra Gósvámího, kterou vydali jeho žáci, došlo ve vazárně k výrobní chybě, jejímž vlivem se hřbet knihy rozlepuje. Tiskárna se v rámci omluvy rozhodla knihu vytisknout znovu.

Oddaní, kteří si knihu již zakoupili, ji mohou zaslat Lakšmípatimu dásovi, který jim obratem zašle zpět výtisk bez závad. Bližší informace na telefonu 603493609 nebo emailu ladaholcak@seznam.cz.

Sledujte aktuální dění a prohlédněte si více fotografií na www.harekrsna-luzce.cz

Vánoce za dveřmi, aneb inspirujte se v Góvinda butiků!

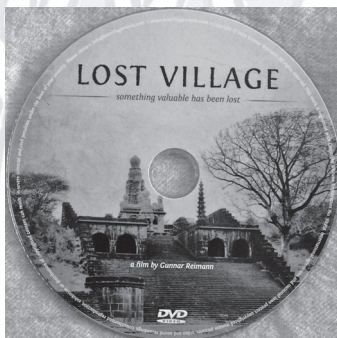

Džapa se Šrílou
Prabhupádou (CD)
220,-Kč

ručně vyráběné mýdlo,
více druhů
55,- Kč

LOST VILLAGE
(DVD)
od
Bhaktivaibhavy
Svámího,
(v češtině)
108,- Kč

Věčně žádané a aktuální knihy
Šríly Prabhupády!

přívěsky:
Nrisinhadévy
Čakra
108,- Kč

a mnoho dalšího.....!!!!

mramorový slon
z Rádžasthánu
ručně malovaný,
dvě velikosti
260,- Kč
a 320,- Kč

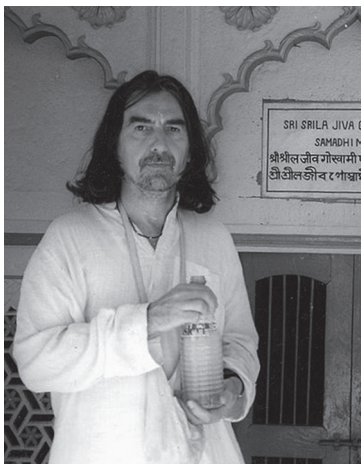
POZOR!
Sleva 10% pro předplatitele časopisu Nama
Hatta na zboží objednané přes internet!
Objednávky přijímáme i telefonicky:
737581198 nebo 733500964.

Sledujte aktuální nabídku na
www.govindabutik.cz
Během října a listopadu
přidáváme nové zboží!

GEORGE HARRISON & HARE KRIŠNA

NEJHLOUBAVĚJŠÍ ze slavných Brouků patřil k jednomu z nejpobulárnějších příznivců hnutí Hare Krišna. Od prvního setkání s oddanými se zajímal, jak by jim mohl pomoci se šířením vědomí Krišny a po setkání se Šrílou Prabhupádou se mezi nimi vytvořil hluboký vztah.

Ve Vrindávanu v roce 1996

„Kdykoliv tento pěkný hoch přijde do našeho chrámu, prosím uvítej ho velice pěkně. Dej mu prasádam a pokud možno, mluv s ním o Krišnovi, a tak udělá větší a větší pokrok ve vědomí Krišny,“ napsal Šríla

Prabhupáda v roce 1975 Gurudásovi.

George Harrison zaplatil vydání Krišna knížky, pomohl oddaným s nahrávkou mahá-mantry. Ta pak na dlouhou dobu stanela na předních příčkách evropských a zámořských hitparád. V tehdejší Československu byla dokonce na prvním místě.

Vynikajícím hudebním počinem bylo zaranžování písně Góvindam z Brahma Samhity, která se dodnes hraje v každém ze středisek ISKCONu po celém světě při ranním obřadu vítání Božstev. Nahrávka s Jamunou déví dásí neztrácí nic na své podmanivosti, ani když ji člověk slyší tisíckrát.

Také sám skládal na radu Šríly Prabhupády písně o Krišnovi a duchovním životě. Například

Lord which we so long ignored nebo slavnější My Sweet Lord.

Mimo jiné oddaným daroval zemědělskou usedlost nedaleko Londýna, kterou oddaní nazvali Bhaktivedanta Manor. Dnes je největším ISKCONským chrámem v Británii, vyhledávaným zde žijící početnou indickou komunitou k pořádání nejrůznějších obřadů a slavností.

Sice toho mohl se svými možnostmi udělat ještě mnohem víc, ale Šríla Prabhupáda ho vždy oceňoval a měl rád. Když opouštěl tělo, stáhl si prsten a řekl: „Dejte to Georgovi.“ George se naneštěstí nedokázal plně vzdát svých nejrůznějších připoutaností, ale s blížícím se koncem se obracel ke Krišnovi stále víc a víc.

V listopadu to bude již deset let, co opustil tělo a jen Krišna ví, kde je George teď a co právě dělá...

George Harrison řekl:

O Šrílovi Prabhupádovi

„Prabhupáda dozajista ovlivnil naprosto celý svět. To, co nám dal, je nejvznešenější literatura, nejvznešenější poznání. Chci tím říct, že tady není nic vznešenějšího.“

O hnutí Hare Krišna

„Mantra se šíří stále rychleji a hnutí je větší a větší. Bylo by úžasné, kdyby každý zpíval. Každý by tím získal. Nezáleží na tom, kolik dostaneš peněz, to tě nezbytně šťastným neudělá. Musíš najít své štěstí i uprostřed problémů, které máš. Moc se s nimi netrap a zpívej Hare Krišna, Hare Krišna, Krišna Krišna, Hare Hare.“

fejeton

Prahlád Nrisinha dás

TARIF ZDARMA A VĚDOMÍ URČITÉHO POKROKU

Volala v sobotu teta, má totiž od O2 nový víkendový tarif zdarma. Tedy oni u O2 vědí, že o víkendu nikdo moc nevolá, a tak nabídnou důchodcům za stovku tarif, kterým mohou ve volnu otravovat příbuzné.

Sobotní či nedělní zvonění mobilu se mi stává noční můrou, tetě je 84, životem prošla docela optivě, pomáhá vnoučatům, a i mne založila, když se dozvěděla, že stavím.

To se pak těžko nebere telefon!

Vzal bych ho i rád – ale to fakt nejde, je to monolog zbytečných starostí, starých křivd, co jsem slyšel mockrát, a pokaždé v jiné verzi, vždy asi po 5 až 10 minutách se zeptá – jseš tam?, odpovím hm, a ona pokračuje, jestli vím, že bude všechno dražší, vím říkám, a teta mne upozorní, abych nikam nejezdil,

že bude náledí, jenom na horách říkám, ale stejně dávej pozor praví teta, jasně teto budu opatrný neboj, a co peníze? máš dost? ty syčáci ve vládě pořád zdražujou a sami kradou jako straky, to je hrozná doba, já ti nevím, jak tohle všechno dopadne?

Teto řídím, jedou policajti, lžu svoji oblíbenou výmluvu, típám mobil, klesám do křesla a proklínám toho ziskuchtivého manažera od O2, co vymyslel ten tarif.

Tati, mám hlad, říká Nárájání, počkej chvilku, skončím obětování, a pak se najíme my.

Sedím a dochází mi, jak hodnotný život vlastně žijeme, jak i v těch obyčejných věcech, kdy řešíme svoje denní starosti, jsme na hony vzdáleni tetiným tématům a starostem, uvědomuji si, že by tenhle stav mysli čekal i mne, v duchu vzdávám úctu všem oddaným a uvědomuji si, že ta snaha o oddanost, i když to leckdy nevypadá příliš povzbudivě, přináší plody, které se mohou zdát jako obyčejné, ale ve skutečnosti se stávají základem našeho života.

Napadá mě přirovnat to ke chlebu – ten je také takovou samozřejmostí, lidé většinou touží po nějakých vyhlášených lahůdkách a chléb berou jako samozřejmost, ale ona to není samozřejmost – je to základ, který umožní pokračovat dál a výš – nebo ne? Co vy na to?

Promiňte, musím končit, zvoní mi mobil – asi teta...

CESTA DOMŮ

ŽIVOTOPIS AMERICKÉHO SVÁMÍHO

PROLOG

Když jsem vylézal z ledové himálajské vody řeky Bagmatí, zíral jsem na dvě hromádky popela, jednu z ohniště, kde se spalují mrtví, a na druhou z obětního ohně. Měl jsem na sobě jen bederní roušku a chladný vítr studil až do kostí. Sevřela mě silná touha. Co tady dělám – třesoucí se, sám, na pokraji hlaďování a tak daleko od domova? Je všechno to mé hledání marné?

Upřeně jsem pozoroval hvězdy, které probleskávaly skrze větve prastarého banjánového stromu. Ptáci té noci pěli zádumčivou píseň. Na břehu řeky hořely jasným plamenem posvátné ohně, do nichž svatí muži s vlasy tak scuchanými, že připomínaly provazy visící jim až ke kolenům, vhažovali obětiny štiplavě čpících bylin.

Sádhv v Pašupatináthu

Z doutnajících zbytků si nabírali plně dlaně popela a potírali si s ním těla. Po dokončení tohoto obřadu kráčeli ke svatyni, kam jsem si toužebně přál vstoupit i já.

Bylo jaro roku 1971 v Pašupatináthu v Nepálu, kam té noci mířila záplava poutníků. Jen nedávno mi přestalo být –náct a pociťoval jsem tu půlku planety od svého domova na předměstí Chicaga. Prahnul jsem po útěše skýtané svatým místem. Místem, kde jsem se mohl modlit o pokyn, jakým směrem se dát.

O hodinu později jsem došel ke starobylému chrámu. Jeho vstupní brány ve tvaru

věží zdobily vyřezávaní bájní lvi, hadi, bozi a bohyně. Když jsem vystoupal po kamenných schodech, vzrušený očekáváním, strážný mě udeřil do hrudi svým kyjem. Klesl jsem na kolena a lapal po dechu. Obklopen z obou stran policisty mi vrátný zatarasil cestu a zakřičel: „Jsi cizinec! Odejdi!“ Jejich šéf, oblečený v turbanu a vojenském oděvu, se tam vřítel s planoucíma očima a praštil svou tyčí do nápisu, kde stálo: Cizincům vstup zakázán.

„Pryč odsud!“ řval. „Pokud to ještě zkusíš, budeš tvrdě zbit a vsazen do vězení. A nemohu říci, co udělá rozlíčený dav.“ Poručil svým podřízeným, ať jsou ostražití. Sklíčený jsem musel odejít na břeh řeky. Mé namáhavé hledání duchovního smyslu mě dovedlo až sem. Nemohl jsem se odvrátit zpět.

Do jednoho z nejvýznamnějších chrámů Pána Šivy mohou vstoupit jen Hindové

Teď, když jsem sledoval svatě muže, mě náhle napadla jedna věc. Poklekl jsem u jednoho doutnajícího ohniště, kde dohořel obětní oheň a zabořil jsem obě ruce hluboko do teplého, prášičího popela a proséal jsem mezi prsty kousky žhavých uhlíků.

S chvěním jsem začal pokrývat popelem své hubené tělo, od zcuchaných vlasů po ztvrdlá chodidla. Čpící prach mě pářil v nose, dusil v hrdle a vyprahlo mi z něho v ústech. Omotal jsem si dvě řekou zbarvené bavlněné látky přes horní a dolní část těla jako oblečení a opět jsem se kradl k bráně, se silně bušícím srdcem v hrudi.

Na stráži stáli stejní hlídači s kyjemi v rukou, ale nepoznali mě a nechali mě projít. Jakmile jsem vstoupil do rozlehlého otevřeného nádvoří obklopujícího starověký oltář, pomyslel jsem si, jestli mě tady přistihnou, asi mě zabijí. Několik tisíc lidí se shromáždilo do neuspořádané řady a čekalo, až uvidí oltář. Vždy se mohl podívat jen jeden člověk. Trpělivě jsem se postavil na konec řady a kousek po kousku se sunul dopředu.

Náhle kolem šel ten stejný policejní šéf, který mě předtím zastavil. Zalupal

jsem po dechu a odvrátil tvář. Adrenalin se ve mně vzdmul. Stoupl si přímo přede mě, upřeně se zadíval do mé popelem pokryté tváře a pak vyštěkl nějakou otázku v místní hindštině. Nerozuměl jsem ani slovo. Věděl jsem, že kdybych tady řekl jediné slovo v angličtině, je se mnou konec.

Když nedostal žádnou odpověď, zíral na mě a spustil přívál otázek, tentokrát mnohem hlasitěji. Má mysl zavravorala z myšlenek na roky strávené ve špinavém nepálském vězení nebo na ještě něco horšího. S prázdným výrazem jsem stál bez hnutí. Věděl jsem, že je cvičen rozpoznat cokoliv podezřelého. Poznal mě? Mohl jsem jen hádat.

Pak mě napadla další myšlenka. Dal jsem si dlaň před pusou. Druhou rukou jsem mával ze strany na stranu. Ti, kteří složili slib mlčení, mauni bábové, často vyjadřovali svůj slib tímto způsobem.

Šéf mě popadl za paži a táhl mě pryč. Kam mě to bere? Byl jsem zatčen? Ječel. Okamžitě přiběhli dva policisté. Obklopili mě ze všech stran a táhli mě skrze řadu poutníků, dokud jsme nedospěli k místu, kde byl nával největší. Moji únosci zdvihli kyje a začali buráčet jako hrom. Schyluje se k veřejnému výprasku? Roztrhá mě dav na kusy za poskvrnění jejich posvátné svatyně?

Lidé se vytráceli a oni křičeli hlasitěji a hlasitěji. Čekal jsem, vyděšený. Ti muži mě vlekli skrze sem a tam pobíhající zástup, až jsem se najednou ocitl přímo před oltářem, pagodou plnou barev, ze které se vinul kouř santálových vonných tyčinek. Vpředu stál robustní kamenný býk. Na oltáři stála kamenná postava božstva Šivy, ozdobená vyšívaným hedvábím a třpytící se zlatem a vzácnými drahokamy. Náčelník zdvihl svou hůl a zmáčkl mi paži. Ztluče mě přímo před svatou podobou?

Obklopen svými důstojníky, s holí zdviženou nad hlavou, zakřičel na kněze rozkazy. Ten rychle běžel zpět na oltář. Čekal jsem a trásl jsem se. Z vnitřní části oltáře vystoupil vysoký hodnostář oblečený v rudém hedvábí. Čelo měl označené pozoruhodným kolem z červeného prášku. Na krku měl zlatý náhrdelník a na niti navlečené sušené plody rudrákšy. Hlubokým hypno-

tickým tónem pronesl mantru:
„Óm namah Šivája.“

Můj únosce, jehož zavalité tělo se vydatně potilo navzdory mrazivému větru, zaječel na kněze něco, čemu jsem opět nemohl rozumět. Tento vysoce postavený kněz zamyšleně poslouchal. Pokýval hlavou, zavřel oči a odmlčel se. Čas běžel a masa poutníků netrpělivě povykovala. Potom se tento vznešený kněz napřímil, zhluboka se nadechl a začal recitovat zaříkadla ze starodávných sanskritských textů. Ohromil mě, když mi začal omotávat kolem hlavy hedvábný turban. Potom mi přehodil přes ramena šál, dal mi kolem krku několik girland z jasmínu a z květů kaktusů zvaných královna noci, potřel mi čelo santálovou pastou a nabídl mi k pití šafránem ovoněnou vodu. Stál jsem tam v úžasu. Uvědomil jsem si, že policie zadržuje ten obrovský dav, aby mi byla poskytnuta ta výlučná

příležitost uctívat Pána a být uctěn chrámem. Náčelník policie se pak s pokorou poklonil, se sepjatýma rukama mě požádal o požehnaní a odešel.

Nepoznal mě v přestrojení? Nebo si byl vědom toho, kdo jsem, a jednoduše vzdával čest mému odhodlání? To se nikdy nedozvím. Ale ať už byl důvod jakýkoliv, cítil jsem se zahanbený. Vzepřel jsem se zákonu člověka a zasloužil jsem si být bit, ale Bůh je tak milostivý.

Stál jsem před oltářem, s tělem pokrytým popelem, ve svém šedivém oblečení askety, se zamotanými scuchanými vlasy nemístně pokrytý hedvábím a květy. Sevřel jsem slzami zalité oči, sepal dlaně a modlil se, aby mi byla ukázána má pravá cesta, až budu pokračovat ve své pouti.

Vrátil jsem se na břeh řeky a usedl na chladnou zem. Byla

Devatenáctiletý Richard na své pouti za pravdou

bezměsíčná noc. Na temné obloze se třpytily hvězdy, vánek naplnil les vůni kvetoucího jasmínu a do ticha se ozývalo houkání sovy. Hleděl jsem upřeně do proudu řeky a lámal si hlavu nad tím, kam mě řeka osudu dovede příště. Jak jsem se ocitl v životě tak cizímu mé výchově, ale tak důvěrně známému mé duši?

Nehindové se mohou na chrám pouze dívat z druhého břehu řeky Bagmatí

RAJTA 6X JINAK

RAJTA OBECNĚ znamená salát s jogurtem. Kombinací je nespočet, ale zde uvádím ty nejosvědčenější, které jsem nasbírala mezi oddánnými.

Recept je zhruba pro 4 osoby, na které počítám dva velké kelímky bílého jogurtu (dejte pozor, někteří výrobci přidávají do jogurtů želatínu). Množství zeleniny, dalších přísad a koření je orientační...

1) Okurková

Nastrouhejte nahrubo 1 až 2 okurky, přidejte jogurt a čóns s 1 čl hořčičného semínka, ¼ čl asafoetidy a ½ čl mletého pepře, a posolte 1 až 2 čl, můžete přidat černou sůl a petrželku nebo kopr.

2) Mrkvová

Nastrouhejte nejmenno 5 až 6 mrkví, přidejte jogurt, ½ čl garam masaly, ½ čl nadrceného římského kmínu a ½ čl mletého koriandru, posolte 1 až 2 čl.

3) Řepná

Uvařte cca ½ kg červené řepy, oloupejte a nakrájejte na menší kostky. Přidejte jogurt, čóns z ¼ čl asafoetidy, ½ čl mletého kmínu, ½ čl mletého pepře a 1 čl kurkumy, posolte 1 až 2 čl a přidejte 1 pl lžičku cukru.

4) Bramborová (Alu Gauránga)

Nakrájejte zhruba 6 větších brambor na menší kostky, hranolky či půlkolečka a osmažte dozlatova. Přidejte jogurt, čóns z 1 čl hořčičného semínka, ¼ asafoetidy, ½ čl mletého pepře a 2 čl kurkumy, posolte 1 až 2 čl a přidejte hodně zelené petrželky.

5) Brokolicová s fazolkou

Přes noc si namočte ½ kg fazole (můžete použít i cizrnu) a uvařte do měkka. Jednu brokolici nakrájejte na růžičky a osmažte do

hněda. Přidejte jogurt, 1 čl lžičku mletého pepře a 2 až 3 čl soli.

6) Těstovinová

Uvařte 500 g bezvaječných těstovin (ve vodě se lžící oleje a špetkou soli a kurkumy), přidejte jogurt, 4 větší nakrájená rajčata, 100 až 200 g oliv a cca 200 g balkánského sýra, 1 čl lžičku mletého pepře, ½ čl sladké papriky, 2 čl sušené bazalky, 2 čl lžičky soli.

A POSEDMĚ NASLADKO

7) Ovocná

Nakrájíte 3 banány, 10 až 15 jahod, 4 broskve, přidáte jogurt, 2 lžíce šlehačky, 6 lžic cukru a jeden vanilkový cukr.

S láskou a oddaností obětujeme Krišnovi

Recept poskytl Džalángí déví dásí

